

Nogal overstuur belandde Sebi een eindje verderop op de grond. De aarde kleefde er aan zijn pootjes. Toen hij alle aarde van zijn poten geschud had, botste hij bijna op Maxima de bosmier. Maxima begroette hem kort. Ze was ontzettend gehaast. Ze bouwde een nest voor de kolonie. Ze had niet veel tijd om te praten, ze moest doorwerken en zware stukken blad sjouwen. 'Het spijt me ontzettend Sebi, maar dit nest moet af zijn want weldra komt de kou en de regen. Ik zoek bladeren en zaden om naar mijn nest te brengen.'

Sebi werd vrolijker toen hij dit hoorde. Hij herkende een beetje van zichzelf bij Maxima. Zij had ook weinig tijd, net als hij. Hij glimlachte naar haar. 'Wat leuk, wat je daar vertelt. Ik begrijp je helemaal, Maxima! Ik heb ook weinig tijd... Ik moet zoveel bewegen en springen. Ja, natuurlijk mag je jouw nest verder afwerken, ga gerust je gang.'

'O, wat aardig van je. Ja luister, ik zoek nog bladeren om fijn te kauwen. Daarmee maak ik het nest. En die beukenootjes daar, die kan ik ook wel gebruiken. Ik heb al veel gewerkt, het lukt me wel en...' Maxima kwebbelde opeens net als Billie de bij.

